

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa E. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki E. D. kwotę 16.690,56 zł (szesnaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2014r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.727,32 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia siedem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 57,44 zł (pięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 580,84 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

UZASADNIENIE

Powódka **E. D.** w pozwie skierowanym przeciwko **(...) Spółka akcyjna w W.** (dalej jako (...) S.A.) domagała się zapłaty kwoty 18.340,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 21 stycznia 2014 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność powódki, która zgłosiła szkodę pozwanemu i zażądała wypłaty odszkodowania z polisy OC sprawcy. Pozwany wypłacił powódce ostatecznie kwotę 36.778,50 zł, na którą złożyły się następujące koszty: naprawy pojazdu – 32.968,50 zł; holowania – 219 zł, najmu pojazdu zastępczego – 3.444 zł (100 zł netto za dzień najmu), badania technicznego – 94 zł, inne – 53 zł. Powódka uznała, że wypłacone odszkodowanie jest za niskie, bowiem ubezpieczyciel przyjął zaniżone wartości kosztów naprawy (o kwotę 10.697,47 zł), holowania i najmu pojazdu (o kwotę 4.592,76 zł), ponadto nie uwzględnił kosztów sporządzonej przez rzeczoznawcę kalkulacji (250 zł) oraz utraty rynkowej wartości pojazdu (2.800 zł).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 lutego 2015 roku, sygn. akt (...) Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż nie można wykluczyć, że poszkodowany składa roszczenie o zapłatę hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu po jego uprzedniej naprawie w warsztacie samochodowym. W takiej sytuacji odpowiedzialność pozwanego winna być ograniczona do wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy. Ponadto pozwany podniósł, iż nieuzasadnione jest zastosowanie do naprawy części oryginalnych, bowiem doprowadziłoby to de facto do bezpodstawnego wzbogacenia powoda, a restytucja pojazdu do stanu poprzedniego mogłaby zostać osiągnięta przy użyciu do naprawy części nieoryginalnych, tzw. zamienników. Pozwany oświadczył też, iż podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko odnośnie kosztów holowania pojazdu, a odnośnie kosztów najmu pojazdu zastępczego wskazał, że powódka nie wykazała, by wskazany przez nią czas naprawy (a w konsekwencji uzasadniony czas najmu) był zasadny. Pozwany, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, zakwestionował też zasadność domagania się przez powódkę odszkodowania za utratę wartości pojazdu w sytuacji, gdy samochód został przywrócony do stanu poprzedniego i nadal pozostaje w posiadaniu powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której doszło do uszkodzenia należącego do E. D. pojazdu P. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S. A.

(bezsporne)

Powódka zgłosiła szkodę w (...) S.A. w dniu 22 stycznia 2014 roku, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał jej odszkodowanie w kwocie 36.778,50 zł, na którą złożyły się koszty naprawy w kwocie 32.968,50 zł (ustalone na podstawie sporządzonej w systemie A. kalkulacji naprawy), koszty holowania w kwocie 219 zł, koszty najmu pojazdu zastępczego – 3.444 zł, koszty badania technicznego – 94 zł i inne – 53 zł. Powódka z decyzją pozwanego się nie zgadzała, domagała się wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości poprzez dopłatę kwoty 18.340,23 zł.

(bezsporne, a nadto: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 16-24, korespondencja między powódką i pozwanym – k. 25-35)

Powódka poniosła koszt holowania swojego samochodu po kolizji w dniu 21 stycznia 2014 r. w kwocie 322,26 zł brutto.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 37)

Powódka poniosła koszt najmu samochodu zastępczego przez okres 43 dni – od 22 stycznia 2014 r. do 5 marca 2014 r. w łącznej kwocie 7.933,50 zł brutto (150 zł netto za dzień).

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 36)

Rzeczoznawca samochodowy T. M. wyliczył na zlecenie powódki rynkowy ubytek wartości pojazdu P. (...) o nr rej. (...) związany ze skutkami kolizji z dnia 21 stycznia 2014 r. na kwotę 2.800 zł. Powódka poniosła koszt sporządzenia przedmiotowej kalkulacji w kwocie 250 zł.

(dowód: kalkulacja – k. 38-40, faktura VAT nr (...) – k. 41)

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego wskutek kolizji drogowej z dnia 21 stycznia 2014 roku, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły w zakresie części zamiennych

28.793,74 zł netto (35.416,30 zł brutto), natomiast faktycznie poniesione przez powódkę koszty prac blacharskich i lakierniczych wyniosły 6.700 zł. Uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego przy założeniu, że naprawa zostałaby rozpoczęta po wypłacie odszkodowania wynosi 51 dni. Koszt najmu pojazdu zastępczego zaliczanego do segmentu B zawierał się w przedziale 70 – 205 zł za dobę, natomiast ubytek wartości pojazdu powódki na skutek kolizji wyniósł 2.700 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. T. – k. 109-159, opinia uzupełniająca – k. 179-181, pismo M.- (...) Serwis (...) – k. 165)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, a także na podstawie opinii biegłego sądowego M. T., oceniając ją jako pełną i wyczerpującą – biegły odpowiedział nawet w szerszym zakresie w stosunku do zadanego przez Sąd pytania, bowiem sporządził różne warianty wyceny, różniące się zastosowaniem różnych stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, a także dwa warianty analizy uzasadnionego czasu wynajmu pojazdu zastępczego. Strona powodowa zakwestionowała wprawdzie częściowo opinię biegłego, jednakże biegły odniósł się do jej zarzutów w opinii uzupełniającej, której żadna ze stron już nie kwestionowała, również Sąd uznał, iż sporządzona przez biegłego opinia w pełni pozwala na ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanego.

Okoliczności faktyczne między stronami były w dużej mierze bezsporne, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę, ani zakresu uszkodzeń w samochodzie powoda.

Kwestią sporną pozostawało ustalenie wysokości szkody powstałej w pojeździe powoda, w szczególności kwestia uzasadnionych kosztów naprawy, a także kosztów pobocznych takich jak koszt najmu auta zastępczego, holowania, czy sporządzenia opinii prywatnej, a także kwestia uwzględnienia ubytku wartości uszkodzonego pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowienia została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną –

odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Wprawdzie przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawne okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił, jednakże biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie znany jest faktycznie poniesiony przez powódkę koszt naprawy w zakresie prac blacharskich i lakierniczych (6.700 zł), Sąd, dokonując oceny wysokości należnego powódce odszkodowania oparł się na tych danych, modyfikując w tym zakresie opinię biegłego.

W niniejszej sprawie biegły sporządził opinię, w której stwierdził, iż technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego wskutek kolizji drogowej z dnia 21 stycznia 2014 roku, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły w zakresie części zamiennych 28.793,74 zł netto (35.416,30 zł brutto). Prawdopodobności i wiarygodności tego wyliczenia biegłego strony nie podważyły. Sąd też nie znalazł podstaw aby je kwestionować. Należy podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jedynie zastosowanie do wymiany oryginalnych elementów oraz ich wymiana zgodnie z technologią producenta daje gwarancję, że pojazd zostanie doprowadzony do stanu sprzed wypadku i spełniać będzie wymagania przewidziane przez jego producenta. Jedynie bowiem taka naprawa, z użyciem oryginalnych części, daje gwarancję bezpieczeństwa podczas używania naprawionego po kolizji pojazdu, zgodnego z założeniami producenta. Co więcej, podkreślić należy, iż także cel restytucji w niniejszym przypadku osiąga wyłącznie użycie elementów oryginalnych, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że uszkodzony samochód był pojazdem nowym.

Powódka domagała się także zasądzenia kwoty 2.800 zł z tytułu ubytku wartości pojazdu. Jest faktem notoryjnym, iż samochód po naprawie serwisowej ma niższą wartość rynkową od takiego pojazdu, który był bezkolizyjny. Również biegły w swojej opinii uznał, iż występuje różnica w wartości pojazdu przed wypadkiem i po dokonaniu naprawy skutków kolizji, jednakże wyniosła ona 2.700 zł. Dlatego też Sąd uznał za zasadne zasądzić tę kwotę na rzecz powódki.

Powódka za pomocą faktur wykazała także, iż poniosła koszty holowania swojego pojazdu po kolizji w kwocie 322,26 zł, wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 7.933,50 zł brutto (150 zł netto za dzień) oraz sporządzenia przez rzeczoznawcę samochodowego T. M. kalkulacji dot. rynkowego ubytku wartości pojazdu w kwocie 250 zł. Odnosząc się do zasadności poniesienia tych kosztów należy zauważyć, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał, ani nawet nie uzasadnił dlaczego jego zdaniem koszty holowania poniesione przez powódkę miałyby być zawyżone. Odnosnie kosztów najmu samochodu zastępczego – Sąd przyjął je zgodnie z ustaleniami biegłego, przy czym uznał za prawidłowy drugi z wyliczonych przez biegłego wariantów uznając, że uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosi 51 dni, a zatem okres 43 dni, na jaki powódka samochód wypożyczyła, mieści się w tym zakresie. Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia powódki, iż nie miała środków finansowych na dokonanie naprawy z uwagi na fakt, że niedługo przed kolizją nabyła przedmiotowy samochód, co wyczerpało jej oszczędności i dlatego z dokonaniem naprawy zwlekała do czasu wypłaty odszkodowania. Natomiast stawka za wynajem wynikająca z przedstawionej przez powódkę faktury mieści się w zakresie podanych przez biegłego rynkowych stawek najmu pojazdu zastępczego zaliczanego do segmentu B. Zasadne było także poniesienie kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę samochodowego, bowiem powódka, nie dysponując fachową wiedzą nie była w stanie sama oszacować ubytku wartości swojego pojazdu.

Tym samym, uwzględniając wysokość odszkodowania już wypłaconego powódce przez (...) S. A., kwota należnego powódce odszkodowania winna wynieść w zakresie kosztów:

- naprawy: 9.147,80 zł (42.116,30 – 32.968,50)

- holowania: 103,26 zł (322,26 – 219)
- najmu pojazdu zastępczego: 4.489,50 zł (7.933,50 – 3.444)
- opinii rzeczoznawcy: 250 zł
- ubytku wartości pojazdu: 2.700 zł

Mając na względzie powyższe, zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 16.690,56 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 22 stycznia 2014 roku, w związku z czym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 21 lutego 2014 roku, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 22 lutego 2014 roku.

Reasumując, z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.690,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., jak w punkcie III wyroku, rozdzielając je między stronami w stosunku: 9 % – powódka, która przegrała spór w takim zakresie i 91 % – pozwany. Na koszty powódki złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 918 zł, koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 2.417 zł, oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł. Koszty pozwanego ograniczyły się do kosztu zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (2.417 zł).

Biorąc pod uwagę, iż wynagrodzenie biegłego w niniejszej sprawie wyniosło łącznie 1.638,28 zł, a więc o 638,28 zł przekroczyło wysokość pobranej zaliczki, należało nakazać ściągnąć tę, wyłożoną tymczasowo przez Skarb Państwa, kwotę od stron w stosunku 9 % – powódka i 91 % – pozwany, o czym orzeczono w punktach IV i V wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)

3. (...)